

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/328/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5112234438
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5112234438.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa - POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi - Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné nám. 13, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 7C/305/2012-64 zo dňa 24.2.2014 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okresného súdu.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ dňa 27.9.2012 domáhal od odporcu náhrady majetkovej škody v sume 125 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 1.333,21 eur titulom tvrdeného nesprávneho úradného postupu orgánu štátu (Okresný súd Žilina), v exekučnej veci vedenej u súdneho exekútora pod sp. zn. Ex/5875/08 (povinná X. T. - dlžník). Navrhovateľ v návrhu tvrdil, že v označenej exekučnej veci bolo povinnosťou súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia v lehote 15 dní od doručenia žiadosti, takto sa nestalo. Okresný súd o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol zamietnutím až 16.8.2010 (konanie bolo začaté 23.8.2008). K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo s omeškaním viac ako 723 dní. V predmetnom prípade pritom neexistovala okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že v vydaní rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe.

Navrhovateľ tvrdil, že v dôsledku tohto postupu exekučného súdu utrpel majetkovú škodu predstavujúcu náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných úkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70 eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40 eur, na administratívne spracovanie textov, urgencie adresovaných exekučnému súdu sumu 15 eur. Pri uplatnení si aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch argumentoval skutkovo tým, že márnym uplynutím času došlo u neho aj k vyvolaniu viacerých rizík - neskorým ukončením procedúry k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, k insolvencii povinného; neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času vyvolala u navrhovateľa, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti,

neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, zánik ďalších plánovaných a už vytvorených podnikateľských aktivít, hospodársku stratu, spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí. Základ nároku na náhradu nemajetkovej ujmy videl navrhovateľ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov, na dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu, pričom za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy považoval sumu 1.333,21 eur (vychádzal z alikvotného pomeru nároku 55 eur za každý mesiac omeškania x 12 mesiacov). Vychádzal pritom aj zo záverov viacerých rozhodnutí Ústavného súdu SR v nálezoch (navrhovateľ ich konkrétne označuje v návrhu) prijaté vo veci porušovania práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov súdmi v civilnom konaní.

Okresný súd pri právnom posúdení veci vychádzal z ustanovení § 1 písm. a/, § 3 ods. 1, § 9 ods. 1, 2, § 27 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci v účinnom znení do 31.12.2012, vychádzal ďalej i z ustanovenia § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku v účinnom znení od 1.2.2002 do 31.5.2011 a z § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku v účinnom znení od 1.6.2011, napokon aj z ustanovenia § 44 ods. 2 EP v účinnom znení od 1.2.2002 do 31.5.2010.

V dôvodoch svojho rozhodnutia okresný súd prioritne zvýraznil skutkové vymedzenie návrhu navrhovateľom, z ktorého tento účastník vyvodzoval svoj nárok na náhradu škody tak na zaplatenie majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy, teda z tvrdenia, že exekučný súd nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia do 15 dní od doručenia tejto žiadosti, k rozhodnutiu o žiadosti jej zamietnutím došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty (omeškanie viac ako 723 dní), keď súd konal nesústredene a so zbytočnými prietahmi.

Okresný súd vykonaným dokazovaním, najmä oboznámením sa s obsahom spisu okresného súdu sp. zn. 18Er/2597/2008 zistil, že žiadosť o vydanie poverenia bola exekučnému súdu doručená 9.10.2008 a bola zamietnutá rozhodnutím Okresného súdu zo dňa 20.7.2009 (právoplatne 12.8.2011).

Okresný súd dospel k záveru, že k nesprávnemu postupu v dotknutom exekučnom konaní nedošlo. Exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu. Zákonom č. 102/2011 Z.z. s účinnosťou od 1.6.2011 bolo zákonné ustanovenie § 41 ods. 2 písm. d/ doplnené za slovom rozhodnutí o „rozhodcovských súdov“. V dôvodovej správe k predmetnému zákonu v článku II. bod 2 je uvedené „rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. d/ EP. Správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila v ostatnom období svojim autentickým výkladom aj Národná rada SR. Vzhľadom aj na skutočnosť, že v praxi možno vysledovať určité pochybnosti navrhuje sa výslovná úprava, že exekučným titulom sú aj vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a zmiery nimi schválené“. Súd v tejto súvislosti poukazuje na úmysel zákonodarcu, ktorým bolo jednoznačné upresnenie, aby sa predišlo mylným interpretáciám ustanovenia § 41 ods. 2 písm. d/ EP v znení pred 1.6.2011. Pokiaľ ide o v zákone stanovenú lehotu 15 dní, súd konštatuje, že z § 44 ods. 2 EP účinného v čase doručenia žiadosti o vydanie poverenia vyplýva, že zákon upravuje procesnú lehotu 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie iba pre prípad, že exekučný súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Z tohto ustanovenia nevyplýva, že lehota 15 dní by sa mala sťahovať na prípad, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Naopak zákon takúto lehotu v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu neukladá.

Bolo v konaní nepochybné, že exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol z dôvodu, že po prieskume exekučného titulu po formálnej aj materiálnej stránke dospel k záveru, že podkladom je rozhodnutie rozhodcovského súdu, ktoré nenadobudlo právoplatnosť a teda neexistuje vykonateľný exekučný titul. Súd nie je administratívny orgán automaticky udeľujúci poverenie na žiadosť exekútora, jeho rozhodnutie musí vychádzať z objektívneho zistenia a posúdenia. Výsledkom rozhodovacej činnosti súdu je, že buď žiadosti o vydanie poverenia vyhovie a poverenie vydá, alebo žiadosť zamietne. Pokiaľ exekučný súd zhromažďoval dôkazy pre rozhodnutie, tieto hodnotil, právne posudzoval, išlo o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnutia, preto takúto činnosť nie je možné

považovať za úradný postup, ktorý by bolo možné vyhodnotiť ako nesprávny a nemožno ho hodnotiť ani ako nesústreďený, neefektívny. Samotné rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia nemožno považovať za nesprávny úradný postup, pretože postup našiel vyjadrenie v rozhodnutí. Dĺžku konania od podania návrhu na vydanie poverenia do vydania rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia, pri neexistencii zákonom stanovenej lehoty pre vydanie takéhoto rozhodnutia, keď navyše pre rozhodnutie po doručení žiadosti o udelenie poverenia nemal dostatočné podklady a bola potrebná súčinnosť rozhodcovského súdu, v celkovom trvaní cca 9 mesiace nepovažoval súd vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti za neprimeranú, ktorú by vyhodnotil ako zbytočné prieťahy v konaní.

Po hodnotení vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že nie je právne dôvodné navrhovateľovi priznať uplatňované peňažné plnenie majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu na ním tvrdenom skutkovom základe. Súd nemal za preukázaný základný predpoklad a to nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľ nespĺnil už prvú podmienku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, keď v konaní nepreukázal nesprávny úradný postup. Keďže všetky podmienky vzniku zodpovednosti štátu musia byť splnené kumulatívne a vzhľadom na nesplnenie prvej základnej podmienky súd považoval za nadbytočné a nevhodné dokazovať a vyjadrovať sa k splneniu ďalších podmienok a to k vzniku škody ako majetkovej či nemajetkovej ujmy a príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Námietku premlčania vznesenú odporcom voči uplatnenému nároku okresný nepodrobil prieskumu, keďže nemal v konaní preukázaný základ nároku na náhradu škody.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania okresný súd postupoval podľa § 142 ods. 1 O.s.p., v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p., vychádzal z princípu úspechu/neúspechu účastníkov v konaní, pričom konštatoval úspech odporcu, ktorému vznikol nárok na náhradu trov od neúspešnej procesnej strany - navrhovateľa, odporca náhradu trov konania nevyčísľal a ani z obsahu spisu nevyplývalo, žeby mu boli nejaké trovy vznikli, z týchto dôvodov odporcovi náhradu trov konania okresný súd nepriznal.

Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Domáhal sa zrušenia rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Prioritne argumentoval, že súd nemal splnené podmienky ustanovenia § 101 ods. 2 O.s.p. na prejednanie veci v neprítomnosti účastníkov. On (navrhovateľ) riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spojené s označenými dôvodmi. Ak súd prejednal vec napriek tomu podľa § 101 ods. 2 O.s.p., odňal mu tým právo na konanie pred súdom.

Odvolateľ namietal i zaujatosť sudcu prejednávajúceho aktuálnu vec. Citoval ustanovenie § 14 ods. 1, § 15 O.s.p. On uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach odvolateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. V súvislosti s touto odvolacou argumentáciou odvolateľ poukazuje na právny záver rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11NcC/46/2012-24 zo dňa 17.10.2012 v právne a skutkovo zhodnej veci, v ktorej nadriadený súd vylúčil všetkých sudcov Okresného súdu Dunajská Streda z rozhodovania a pojednania veci. Za takýchto okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; že on (odvolateľ) podal ústavnú sťažnosť pre porušenie práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. V konaní bolo možno uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad nepripúšťalo, nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie.

Odvolať argumentoval i tým, že konečné/meritórne rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Z tohto dôvodu podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Meritórne rozhodnutie súdu za tejto procesnej situácie je prinajmenšom predčasné.

Súd odignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti. Nesprávne aplikoval § 101 ods. 2 O.s.p., navyše navrhovateľ zdôraznil v žiadosti, že trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Napokon on (odvolateľ) nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. On nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení.

Súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Porušil zásadu kontradiktórnosti súdneho konania, pritom kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Táto zásada nie je obmedzená ani druhom súdneho procesu. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise.

Odvolať poznamenal, že ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k návrhu v zmysle ustanovenia § 114 ods. 3 O.s.p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. Skutkovým základom sa mal stať ním (navrhovateľom) tvrdý skutkový stav. Namiesto toho súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám a následne vo veci meritórne rozhodol ignorujúc § 153b O.s.p.

Súd odignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu konkrétnych výdajov, napr. na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje, spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje. V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a ako arbitrárne treba ho zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel k jednoznačne nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla, rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Nesúhlasí ani s tvrdením súdu, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný). Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. V súdnom konaní hodlal prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil, súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, jeho (navrhovateľa) nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy SR, ako práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné.

Odporca písomné vyjadrenie k odvolaniu nepredložil.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal účastník (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 212 ods. 1 O.s.p., viazaný rozsahom i dôvodmi odvolania a aplikáciou postupu podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 a § 214 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p. pre vecnú správnosť.

Krajský súd vyhodnotil odvolanie navrhovateľa za nedôvodné.

Preskúmaním spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa v prejednávanej veci zistil riadne skutkový stav, vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu. Pri vykonaní dôkazov vychádzal najmä z procesného návrhu navrhovateľa na vykonanie dokazovania ním označeného priamo v návrhu na začatie konania. Vychádzal z rozhodujúceho a podstatného dôkazu, ktorý navrhovateľ označil a to z obsahu súvisiaceho exekučného spisu. Vykonané dôkazy hodnotil v celom rozsahu v súlade s ustanovením § 132 i nasl. O.s.p. a vec správne právne aj posúdil. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil i s písomným odôvodnením napadnutého rozhodnutia a len na zvýraznenie správnosti záverov súdu prvého stupňa považuje za svoju povinnosť vyjadriť sa k odvolacím argumentáciám procesného charakteru, ako aj k odvolacím argumentáciám charakteru hmotnoprávneho vznesené navrhovateľom v odvolaní.

Za rozporuplné vyhodnotil odvolací argument navrhovateľa, ktorým namieta rozhodovanie veci vylúčeným sudcom. Ako vyplýva z obsahu uznesenia Krajského súdu v Žiline 10NcC/14/2013-21 zo dňa 28.2.2013 zákonná sudkyňa JUDr. Gabriela Dúbravková, ktorá konanie viedla a meritórny rozsudok i vydala, nebola uznesením nadriadeného súdu vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci. Uvedené uznesenie krajského súdu bolo doručené navrhovateľovi (jeho právneho zástupcovi) dňa 19.4.2013. Neexistuje teda rozhodnutie, ktorým by zákonná sudkyňa JUDr. Gabriela Dúbravková mala byť vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci a navyše námietka navrhovateľa v odvolacom konaní vytýkajúca nedodržanie princípu zákonného sudcu nemá svoj právny základ v danom štádiu rozhodovania o jeho odvolaní. Z pohľadu tejto procesnej situácie mal súd prvého stupňa splnené všetky podmienky, aby vec v neprítomnosti účastníkov prejednal postupom podľa § 101 ods. 2 O.s.p.

Navrhovateľ predvolanie na meritórne pojednávanie prevzal 27.1.2014, mal teda dostatok procesného priestoru na prípravu na pojednávanie. Je zavádzajúci jeho odvolací argument, ktorým namieta odňatie možnosti konať pred súdom a nemožnosť vec prejednať postupom podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a to z dôvodu, že on z dôležitého dôvodu požiadal súd o odročenie pojednávania. Ako vyplýva z obsahu spisu, takáto žiadosť o odročenie pojednávania navrhovateľom súdu prvého stupňa predložená nebola.

Opätovne za zavádzajúci vyhodnotil krajský súd odvolací argument odvolateľa, ktorým namieta, že nemá možnosť vyjadriť sa k stanovisku druhej sporovej procesnej strany, že nepozná písomné vyjadrenie odporcu k návrhu, z obsahu spisu je jednoznačné, že písomné vyjadrenie odporcu právneho zástupcovi navrhovateľa súd doručil dňa 27.1.2014. Z toho je zrejmé, že navrhovateľ disponoval a poznal vecné stanovisko odporcu k prejednávanej veci.

Navrhovateľovi súd umožnil procesný priestor na to, aby využil svoje právo zúčastniť sa meritórneho pojednávania, argumentovať priamo na pojednávaní, navrhovať dôkazy, vyjadriť sa k vykonaným dôkazom; bolo na navrhovateľovi, či tento procesný priestor využije alebo nie. V celom rozsahu treba konštatovať, že súd prvého stupňa dodržal všetky podmienky kontradiktórnosti súdneho konania.

Súd prvého stupňa bol dôsledný i v dôkaznom konaní. Skutkové okolnosti podstatné pre ustálenie existencie/neexistencie základu právneho nároku zisťoval z obsahu pripojeného exekučného spisu 18Er/2597/2008 (sp. zn. súdneho exekútora Ex 5875/08), skutkové zistenia súdu prvého stupňa korešpondujú s existujúcou procesnou situáciou v predmetnom spise. V dôvodoch rozhodnutia okresný súd dáva účastníkom konania relevantné odpovede na všetky skutkové i právne významné otázky,

z ktorých vychádzal, uviedol ktoré ustanovenia súvisiacich právnych predpisov na posudzovanú vec aplikoval, rozsah dokazovania okresný súd neustálil svojvoľne sám, ale prioritne vychádzal z dôkazov, ktoré navrhovateľ navrhol priamo v návrhu na začatie konania. Okresný súd v písomnom odôvodnení rozhodnutia v konkrétnostiach uvádza skutkové údaje, procesné postupy exekučného súdu v dotknutom exekučnom konaní, tie vychádzajú z pravdivých a relevantných procesných postupov exekučného súdu.

Opätovne je zavádzajúci odvolací argument navrhovateľa vytýkajúci súdu prvého stupňa rozpor v jeho záveroch, keď odvolateľ poukazuje, že okresný súd konštatoval porušenie práva na jednej strane, a na druhej strane z uvedenej konštatácie nevyvodil zodpovedajúce hmotnoprávne závery. Treba zdôrazniť, že takúto konštatáciu rozhodnutie okresného súdu neobsahuje, práve naopak, okresný súd prijal záver o nesplnení zákonných podmienok zodpovednostného vzťahu. Takýto záver má svoje opodstatnenie z pohľadu aplikovaných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. vzhľadom na zistený skutkový stav. Odvolateľ okrem tejto jedinej hmotnoprávnej argumentácie už ďalšie vecné otázky v odvolaní nevzniesol. Vzhľadom na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi nemôže krajský súd odpovedať na tie hmotnoprávne otázky, ktoré odvolateľ v odvolaní nenamietal.

Je úplne bezpredmetná odvolacia argumentácia odvolateľa poukazujúca na povinnosť súdu prvého stupňa rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie. Bolo v konaní jednoznačne preukázané, že odporca písomné vyjadrenie k návrhu na začatie konania predložil, uvedené písomné vyjadrenia navrhovateľovi súd aj doručil. Navyše v konaní nebola preukázaná prioritná základná podmienka zodpovednostného vzťahu - neexistoval nesprávny úradný postup.

Okresný súd po konštatácii nesplnenia základnej podmienky zodpovednostného vzťahu správne vyhodnotil nadbytočnosť rozoberať ďalšie otázky súvisiace so splnením/nesplnením ďalších podmienok zodpovednostného vzťahu, keďže všetky podmienky musia byť splnené kumulatívne. Stačí ak nie je splnená jedna zákonná podmienka, nemôže byť splnený základ požadovaného nároku. Na túto otázku okresný súd v dôvodoch rozhodnutia dáva jasné, zrozumiteľné odpovede, písomné odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa nielen v tejto otázke, ale ako celok spĺňa požiadavky riadne odôvodneného rozhodnutia, ktoré má náležitosti požadované v § 157 ods. 2 O.s.p. a garantuje právo účastníkov na spravodlivé súdne konanie.

Z týchto dôvodov krajský súd odvolaniu navrhovateľa vyhovieť nemohol a konštatoval v celom rozsahu vecnú správnosť rozsudku súdu prvého stupňa.

V súvisiacom výroku o náhrade trov prvostupňového konania rozhodnutie súdu prvého stupňa má oporu v § 142 ods. 1 O.s.p.

O trovách tohto odvolacieho konania krajský súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom (žiadnemu z nich) ich náhradu nepriznal. Navrhovateľ v odvolacom konaní úspešný nebol, bolo by jeho G.nosťou nahradiť trovy úspešnej procesnej strane - odporcovi, odporca si však tieto trovy neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplývalo, že by mu boli vznikli v súvislosti s podaným odvolaním navrhovateľa nejaké trovy.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie prípustné **n i e j e .**